

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 54.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366759728/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

de Riddersal, med de muntre brogede Skikkelser, til en dunkel Gravhvalving, hvor han i næste Øieblik stod ene ved sin Elskedes Marmorløste, og tømte Kjerlighedsdødens bittersøde Kalk – »Nei, nei, ikke længer saaledes!« lod en venlig Røst i hans Øren. Dandsen holdt op – og Cordulas søde Stemme vakte Arnold af de tragiske Drømme. Man forføiede sig nu til Slotshaugen, for at see paa Fyrværkeriet, som fra Bredden af en lille Øe, midt i en stille speilklar Søe, tog sig forunderlig deilig ud. Men hvad der glædede Arnold mest af Alt, hvad han her saae, var en høi skjøn Bygning, i Form af et prægtigt Høialter, besat med en utallig Mængde Stjerner af de skønneste Regnbuefarver, og med to store hundredarmede Lystemager, hvori de høie hvide Voxys brændte klart og stille i den rolige Aftenluft. En gammel ærværdig Mand i geistlig Ordensdragt knælede ved Alteret og bad, og ved hans Side stod en skjøn smilende Chordreng, med et gyldent Røgelsekar i Haanden, i hvem han syntes at gjenkende Floristans Træk, men i et yngre barnligere Aasyn. »Gjør mig nu fuldkommen lykkelig!« – sagde Arnold og greb den skjøne Cordulas Haand. Med et kjerlighedsfuldt Blik rakte Cordula ham Haanden og fulgte ham taus til Alteret. Ved Faklernes Skin, og under høitidelige Sange, knælede det skjøne Brudepar for det straalende Høialter. Men i det Øieblik den Geistlige vilde lægge deres Hænder i hverandre og udsige de sidste afgjørende Ord, syntes Arnold at høre en Stemme ved Siden af sig, som sagde: »Arnold, Arnold! Hvo er du? og Hvo er din Brud?« – han vendte hastig Hovedet til Siden og saae paa sin skjøne Brud; men hun syntes ham nu bleg, som et elfenbeens Billede, og i den Stilling, hun laa der for Alteret, kom hun ham livagtig for som en underfuld lødomsfuld Marmorsphinx. – »Nei, du er intet Menneske, Cordula!« raabte han forfærdet og sprang op, i samme Øieblik sluktes alle Brudefaklerne, Høialtret og Bruden forsvandt for hans Øine og han tabte baade Sands og Samling. Endelig hørte han en Stemme, som neden under sig, sigte i en ligegyldig Tone: »De tabte deres Stok min Herre!« og han saae nu, at han stod hjemme i sit Tagkammervindue, med Hatten paa sit Hoved, i det klare Maaneskin, og havde tabt sin Stok ud af Vinduet, hvilket en Forbigaaende lod ham vide, der havde taget Stokken op og nu lod ham bringe den ved Vertens Pige. –

»Har jeg ikke været ude idag?« – spurgte han Pigen og søgte forgæves at skjule sin Forvirring.